

Exèrcito, només n'hi ha un

L'EGPGC, sopa de sigles que designa immortalment l'Exèrcito Guerrilheiro do Pobo Galego Ceibe, punta de llança del nacionalisme extremista armat gallec, porta més de quatre anys en "guerra popular oberta contra l'imperialisme espanyol".

La seva festa particular va esquitxar de sang la pista de ball d'una freqüentíssima discoteca compostelana i va fer córrer la tinta dels titulars. Els *guerrilheiros* renovaven així el pacte de sang obert un 2 de febrer no gaire llunyà a la localitat corunyesa d'Irixoa on va perdre la vida un guàrdia civil i en va quedar paralític un altre. Els dos casos van ser errors humans, lamentats a posteriori en dos comunicats de membres de l'Exèrcito, en una exhibició més de la pruja professional acostumada. I és que l'espasmòdic historial de guerra, fins a aquestes dates tràgiques havia anat nodrint d'hilarant barroeria dinamitera les cròniques de successos.

Un halo de mitologia acollia les malifetes quasi novel·lesques d'aquest grapat d'exaltats i laboriosos redemptors que semblaven trets d'algun curs impossible de *bricolage* pirotècnic, Exercien una mena de terrorisme maldestre de més soroll que nous com a atacadors de sèrie B i modestos artificiers de baix pressupost. De 1986 a 1988 van anar deixant per tot Galícia la seva empremta estrellada de cinc puntes com un quant de dol irat contra la dominació colonialista espanyola fent gala d'inventiva i d'artesanària destructora. Avui continuen pel mateix camí, van armats i ja són perillosos; després de la seva sanguinària i involuntària posada de llarg assassina han passat a engrossir la nòmina negra d'aquesta màquina política per a matar que porta malde-

El 27 de maig del 1988 va esclatar el xalet de Fraga Iribarne a Perbes. Amb Arias Curto va començar la història de l'Exèrcito.

ARXIU

caps o mort a molts peons de la seguretat de l'estat.

AMB PÓLVORA, PERÒ SENSE MAGNÓLIES

L'any 86 representa l'inici públic del *curriculum vitae* de l'Exèrcito. Comencen per un ordre de prioritats amb la *campanya d'expropiacions* que inaugura el grup gallec: visiten pedreres per arreplegar explosius, roben impresos del DNI i atraquen bancs amb escopetes de fusta pintada per reduir els esfoçats directors de les sucursals de torn. Pa-

ral·lelament a aquesta fase inicial, el mes de juliol del 86 naix el Partit Comunista d'Alliberament Nacional (PCLN), sigles que havien de nodrir-los de directrius polítiques en gran part de la seva trajectòria i que van arribar a obtenir 3.500 vots en les eleccions generals del 89.

Del març del 86 al març del 88 van firmar trenta-tres atemptats contra els símbols més visibles de la *dominació espanyola* i del capital. Així, els *guerrilheiros* van actuar el 5 de febrer del 87, hores després del judici contra tres

atacadors frustrats l'any anterior d'una sucursal del Banesto a la localitat corunyesa d'As Pontes de García Rodríguez. En aquella ocasió van ser set bombes, set, com un prolongat debut taurí.

No havien fet més que començar. Durant dos anys, i en un període especialment aguditzat des de l'estiu del 87, cauen torres elèctriques i atempten contra fàbriques de cel·lulosa. Explosions que els fan guanyar-se les simpaties dels ecologistes més durs de la tribu. Però, a part d'aquest xarampió de bucolisme dinamitador, trenquen amb les seves manualitats explosives molts cristalls de les oficines de l'INEM, més sucursals bancàries i la mateixa delegació del Govern Central a Galícia.

DIVENDRES NEGRE

El divendres 27 de maig de 1988 té un lloc especial en l'historial de l'Exèrcito. Aquell dia hi va haver doblat. Van fer saltar per l'aire el marc incomparable de l'estiu habitual de Manuel Fraga Iribarne a Perbes (la Corunya). Una part del xalet A Dorna, abocat a la ria corunyesa de Sada, va desaparèixer entre runes i gelamonita. La voladura va quedar tràgicament *deslluïda* per l'assassinat de l'empresari gallec Claudio San Martín (ex-president de Caixa Galicia) a càrrec de GRAPO. Va sorgir una polèmica per a iniciats en els sectors polítics independentistes gallecs. Dialèctica d'accions contraposades: el GRAPO com a avantguarda armada del proletariat gallec i els